

strani učitelja, toda na paradoksen način, in sicer tako, da je utelešena v učencih kot »sredstvih« njegovega poučevanja oziroma učnega procesa, pri čemer je ta vednost sama nedoločena, ker nima svojih (institucionalnih) mej. Namesto simbolno zamejene vednosti s strani »očetovske« metafore kot omejitve dobimo (kruti) materinski/učiteljski nadjaz, ki ga nenehno izobražujejo učenci. Kot smo že izpostavili, je ta poteza v celoti realizirana pri Deleuzovem Masochu, kjer je predpogoj mazohistične strukture natanko »pedagoški proces«, v katerem mora mazohistična žrtev izobraziti svojega nevednega rablja. Vseživljenjsko učenje k temu doda permanentnost tega procesa.

Natanko v tem pa je tudi paradokсна zagata perverzije: perverznej potrebuje Drugega, a razcepljenega Drugega. Če J.-A. Miller zapiše, da »v perverziji ni negacije Drugega« (Miller, 2001: 117), potem je to zato, ker gre v perverziji za *kreacijo* Drugega, tako rekoč za njegovo stvarjenje. To pomeni, da perverznej lastni manko premesti v manko Drugega, tako da se sam postavi na mesto tega manka v Drugem, ki pa mora, manko Drugega namreč, vselej ostati utajen. Od tod samoinstrumentalizacija perverznej na raven objekta *a*, ki naj zapolni luknjo v Drugem. Prav premestitev manka se zdi ključna pri vprašanju, zakaj se perverzija na prvi pogled zdi postmetafizična struktura, kolikor se ji posreči »prikriti« svoje še kako metafizično poreklo. Miller namreč na neki točki pravi, »da je gon po sami svoji naravi perverzen in da je perverzija norma gona« (ibid.: 111). Ta ekvivalenca perverzije in gona pomeni preprosto dvojje, in sicer prvič, da gre pri gonu za premestitev objekta – od objekta zadovoljitve k zadovoljitvi kot objektu, se pravi od *aim* h *goal*, če uporabimo Lacanove termine (Lacan, 1996: 164) –, in drugič, da ta premestitev ne pomeni povratka k ravni primitivne seksualnosti, ki temelji na primatu gona nad njegovim objektom,¹² čeprav se na prvi pogled zdi, da gre natanko za to. Miller v nadaljevanju pojasni (ibid.: 114): »Gon ni primitiven in 'predojdipski goni' niso predlingvistični goni. Tisto, kar je Lacan imenoval Drugi, je v gonu že prisotno. Zato je gon kuhan.« Drugače povedano, dejstvo, da perverznej v nekem smislu ni podvržen kastracijskemu kompleksu, ker ga premesti v Drugega, nikakor ne pomeni, da ni podvržen nobeni normi oziroma strukturiranosti, temveč le, da te norme ni mogoče neposredno deducirati (kakor pri nevrozi), kolikor je dedukcija gona možna ob predpostavki lokalizacije objekta v Dru-

12 O tem najbolj zgovorno priča tale Freudova opomba: »Največja razlika med ljubezenskim življenjem starega sveta in našim je pač v tem, da antika poudarja sam nagon, mi pa njegov objekt. Stari so slavili nagon in bili pripravljeni z njim oplemenititi tudi manjvreden objekt, medtem ko mi dejavnost nagona samo na sebi podcenjujemo in jo opravičujemo samo z odkliki objekta.« (Freud, 1995: 30)